

Lokodi Imre

LEHETETLEN PANZIÓ

(Lebegnek) Vadonatúj napernyőt kapott a Recsegő panzió. Akkora árnyékot rajzol a csárda teraszára, hogy azon egy ökrösszekér lazán megfordul. Mondom Jenőnek, meglátja, egyszer majd szép, narancssárga álma lesz. Miért, miért, mert hiszen narancssárga színű a napernyő. Csak hunyja le a szemét, meglátja, hogyan szivárog fejébe a boldogság. Jenő nem hiszi, legalábbis bizonytalan, majd meglátjuk, mondja. A régi zöld ernyő megfakult, mint a nyári poros útszél, elvittük a fészerbe. Már a panzió fogadatlan ebjei is gátlástalanul feljárnak a teraszra hátsó lábukat emelni, hogy Jenő, a Recsegő fűtője feszt jöjjön a slaggal. Az a helyzet, hogy a völgyben minden újdonságra erősen rájár a figyelem, így hát narancssárga szokatlanra ébred a völgy, miután a Zengő felett megjelenő Nap sugarai srégen átszúrják a vásznat. Jenő azonnal, még a harmaton lemegy a Vermessy patakra, hogy onnan nézze, hogy fest a Recsegő előtt a narancssárga napernyő. Elégedett, azt mondja, a narancssárga vászon erősen vonzza a tekintetet, feltéve, ha süt. Most az is odafigyel a panzióra, aki eddig valahogy gondosan kerülte az odanézését. Remélem, mondja Jenő, akkor is vonzza a tekintetet, ha nem süt, borús idő van. Mégiscsak narancssárga napernyő.

Annyi biztos, látom magam is, hogy délelőtt, ha percre is, megáll a szokásos hétköznapi élet, mindenki megbámulja a narancssárga napernyőt, na jó, a szokatlant, hogy mi a fene van. Már délelőtti tíz óraker legalább huszonnyolc fokot mutat a hőmérő, uramisten, mi lesz itt kora délután! Mi lesz, mi lesz, megolvad az aszfalt, a kutyák nyelve vasfazékba lóg, párolog a bűzös gumicsizma, felfő az agyunk, vörös lesz a szemgolyónk. Úgy látom, a környék ebei már nem jönnek fel vizelni, azt hiszem, a narancssárga ernyő miatt nem.

Masszívan áll a narancssárga napernyő, szellő se lebbenti. A Zengő mögötti falvakból jövő hátizsákos asszonyok itt isszák ki a flakonokból az utolsó kortyokat, böffentenek nagyokat, pedig nem szénsavas vízzel itták tele magukat úgy libasorban jövet az egyszemélyes ösvényen. Itt

mernek frisset, a panzió kútjából. Tudom, használt ruháért jönnek hetente egyszer legalább, és hogy ne jöjjenek üresen, hátizsákokba sülyesztett demizsonokat cipelnek. A demizsonokban gabonapálinka kotyog, ügyesen vagy ügyetlenül mentával, pergelt cukorral, áfonyával, különféle házi és iparilag gyártott szörpökkel keverve. Éppen mondja Jenő, most kezdi érteni, a tejbegyűjtőben reggelente mitől beszélnek össze annyi zöldséget az asszonyok. Tudja, hogy csak a lényegét szabad leszűrni azokból. Persze a Zengőn túlról cipekedő asszonyok nem szoktak zöldségeket beszélni, erről Jenő, a Recsegő panzió teraszához közeli fészkerben bizonyosodott meg, ahol az asszonyok beszédét mindig lehallgatja.

Messziről látni, hogy a vadonatúj ernyő nemcsak a völgyi embernek furcsa és szokatlan, legalábbis első látásra, hanem a Zengőn túlról cipekedő asszonyok kifejezetten a narancssárgára figyelnek. A hőségától kókadó barackfák alatt haladva azt mondják, visszafelé betérnek a panzióba, közelebről megnézik a napernyőt. Csak kis idegen ájer, kis huzat lenne legalább, hogy lebbentsen hűvöst, mondják az asszonyok, aztán hallani, valamin nagyot nevetnek. Van, amikor valamit mond a sort vezető asszony, aztán szájról szájra adják hátrább, fáziskéséssel mindenki leröhögi az adagját. Úgy van jól, pontosabban jól van, ha kora délutánra szálíg megérkeznek valahonnan az asszonyok. Teljesen szétájulnak a narancssárga napernyő alatt, szétvetik a lábukat, pedig otthonról nem úgy vannak eleresztve, hogy szétvessék. Egyáltalán nem lenne szabad szétvetniük a lábukat, de lehet, hogy a narancssárga napernyő miatt tesznek ilyesmit. Testesebb asszony dagadt bokáját nyomogatja, bár, mondja, szülés után nála kihagyhatatlan a vízajtó. Veszi az üres kólás flakont, megy a kútra, vizet mer. Szétterpeszti lábát, a mélység fölé hajol. Jenő azt mondja, azt úgy kell, ha sürgősen túl akarnak lenni rajta. Otthon a gazdaságban, kint a legelőn az itatónál, tudom is én, hol akarnak túllenni rajta. Mind a mélység fölé hajolnak az asszonyok, szerre megnézik magukat a kútban. Mindenik terpeszben, mélység fölött lebeg. Jenő tudja, hogy az asszonyok lebegni is tudnak. Azt mondják, az asszonynépet könnyűnek, sokkal szebbnek adja vissza a mélységes tükör, azért tudnak lebegni a mélységek felett.

Isznak, töltenek a flakonba. Megmossák a keblüket, a lábukat is megmossák. Ültükben sok mindenről szót ejtenek, aközben köntöst, alsóneműt és használt függönyt mutogatnak egymásnak. Látja Jenő az áttetsző vonalakat, viszont a narancssárga napernyőről szót se ejtenek. A fűtő akkor jön elé a fészerből, amikor az asszonyok már a barackoson túl járnak, a Zengő felé veszik az irányt. Jenő felnéz az ernyőre, majd az asszonyok után szól valamit.

A használtruha-kereskedés émelyítő szaga itt marad, szél se lebbené. Emberünk lemegy a kútra, fejére loccsant jó adaggal, majd azzal jön nekem, hogy tulajdonképpen neki se tetszik a narancsszínű napernyő.

(Mint akit ölnek) Ha új embere van a Recsegő panzióknak, illik őt távolságtartással, mindenféle gyanúval kezelni. Nem azért, mintha új emberünknek púpja, hat ujjja, vagy más feltűnő fizikai vonása lenne, mert olyan vagy van, vagy nincs, mindez alapos megfigyelés kérdése. Hanem azért, mert ő: Lajos.

Egyelőre senki sem merte kifogásolni az alapvető viselkedési szabályt, hogy mindenkit a tisztességes nevének kell szólítani, de hát azért mégis... Láttam én már az elején, visszafojtott gyűlölettel volt fogadva Lajos. Szerintem indokolatlanul, mert nem volt mit rá mondani; először is nincs hat ujjja, se púpja, másodsor: mindenkinek előre köszönt, a konyhai moslék kihordásánál pedig jeleskedett, másként szólva mindig megelőzte Jenőt. Ez érthető dolog, még akkor is érthető, ha Lajos nem volt arra ráutalva, hogy Jenőt megelőzve ragadja meg a moslékos edényt, ugyanis Lajos a főnök úr, Hoci bácsi pártfogoltja, ő szerezte valahonnan.

Lajos a hegyek felől jött, elég rosszul tette, mert ha a völgy felől jön, egészen biztos, hogy a panzió munkásnépe előtt lesz becsülete. Azért, mert a hegyek felől érkezőknek általában bűzös birkaszaguk, erős savószaguk van. Azért is, mert a hegyek felől érkezők bírják a klímát, jó munkabírásúak és kifejezetten türelmesek. Így is rendben lett volna a dolog, mindösszesen Lajos neve nem passzolt a környezethez, mármint hogy akárki legyen, csak ne Lajos. Viszont a főnök úrtól, vagyis Hoci bácsitól származó híresztelést, hogy mindenhez ért Lajos, eleve kétséggel kellett fogadnunk, mert mi az, hogy mindenhez ért

Lajos. Az új ember a kazánházban kapott átmeneti, puha, báránybőrrel tömött fekhelyet. Jenő szerint Lajos elég gyakran eljárt otthonról, általában sötétedés előtt indult. A fűtő egyszer azt álmodta, hogy Lajos a rettegett Ragyás Ilkával, a berbécsnyúzó asszonnal tért meg, akit másként réti boszorkányként emlegettek a völgy lakói. Jenő felriadt, üvöltött, mint akit ölnek, majd keresztet vetett, azóta sincs jól.

Mondtam Jenőnek, hagyja Lajosra a disznósúrást, lássuk, mire megy Luluval. Még nem mondtam el, Hoci bácsi kéthavonta 160 kilós disznóval vendégeli meg a panzió népét, mert milyen a jó főnök. Nem mellékesen asztalhoz vagyok ültetve én is. Ott tartunk, hogy kétszer szúrta be Lulunak Lajos. Messziről láttam, hogy elhibázott az első próbálkozás, de jó, hogy nem szóltam, hogy most rajtad a sor, Jenő, mert azt sértésnek vette volna Lajos, ő szúrta be másodszor is tehát. Intettem a panzió szájtató népének, tűnjön el innen, ne mind nézzék, mi mindenhez ért Lajos, vagy ne mind sajnálják Lulut, mert akkor nem adja fel könnyen. Lulu nem akarta feladni, úgy visított, mint akit ölnek, hallotta az egész völgy. Persze, ilyenkor nincs tovább, azt követően, hogy Lajosunk másodszor is beakasztott, Lulu még fél óráig bőgött. Jenő vette a slagot, vért spriccelt a kőről. Lajos darabolt, látta, milyen furcsa ez a nép, csak tisztos távolságból nézi a műveletet. Senkinek se fül, se farok? Senkinek se kellett. Hát a tokapecsenye, emelte asztal fölé a sültés tálat később. Senki nem nyúlt tokapecsenyéért.

Este ott ült a panzió népe a disznótoros asztalnál, mindenki megitta a fél pálinkáját. Jön a májas-véres hurka, mondták. Nem tudtam nem észrevenni, hogy valami el van hibázva megint. Hogy a hurka túl lett fűszerezve? Nem. Hogy a hurka nem volt megsülve tisztességesen? Nem. Nem és nem. Csak forgatta a nép a szájában, alig nyelt valamit. Egyszer idegen hangot hallottunk, nyers, átmeneti hangot: Azért, mert nem folyt ki jól a Lulu vére. Elvétette Jakab!

Ragyás Ilka, a berbécsnyúzó asszony volt, másként szólva: a réti boszorkány. Villant az asszony szeme, majd a kése is villant félelmetest, azt mondta, megy, lemetszi Jakabnak a hatodik ujját, a púpjából is lecsapol valamit.

Miféle Jakab, néztek össze a torozók, akik nem is toroztak tulajdonképpen. Közülünk senkit nem hívnak Jakabnak, legalábbis mi olyat nem ismerünk, mondták Ragyas Ilkának. Hogy mi van? Ezek szerint nem is Lajos, akit ők Lajosnak mondanak? Na, halljunk oda, Jakab! Nekem mindenesetre gyanúsna tűnt, hogy Lajosnak a púpja meg a hatodik ujja nem érdekelt senkit. A hegyek felől jött ember ekkor lépte át a Vermessy patakot, innen már vissza se nézett többé.

(Feltartnak) Jól van, megjött a pakk. Dzsip hozta, a férfi annyit mondott, Hoci bácsi küldeménye, legyünk szívesek nagyon vigyáznunk rá. Mit mondjak, cipődoboznyi, gondosan csomagolt pakk volt, áttekerve többször is ragacsos fóliával, ráírva nagy fekete betűkkel, hogy Recsegő panzió, ez és ez az utca, házszám. Talál, mondta Jenő, miután a pakkot jól megvizsgálta, majd mint egy kiszolgált aktatászkát hóna alá csapta, ment vele. Jenő a pakkal menet semmi fontoskodást nem prezentált, de hát én is tudtam arról, hogy Hoci bácsi, a főnök úr korábban megüzente, hogy pakk fog érkezni, száraz helyen tartandó. Nem tudom, miért, talán mert Jenő túl könnyűnek találta, füléhez emelve jól megrázta a pakkot, azt mondta, semmi se hallatszik, legalábbis alig. Én is: mintha liszt lenne benne, vagy szódabikarbóna.

Annyit tudtunk, hogy a csomag valahogy Kéry bácsival kapcsolatos, azzal a völgyből elszármazott Kéry bácsival, akinek lekapcsolható lába volt, akit erősen élveztünk. Falába, mondta Jenő, de egyáltalán nem falába volt Kéry bácsinak, hanem Párizsból beszerzett protézist viselt. Hírlett, hogy a nagyvilági sármos férfiúnak ráment a lába a rengeteg Pall Mall-ra, az egyéb finom cigarettáira, érszükülettel amputálták Stockholmban, vagy hol. Az az igazság, hogy Kéry bácsi az amputációja után ritkábban jelentkezett, inkább üzengetett haza. Ritkábban jött, miután Marika, a Zengőn túli sós fürdők elképesztően csinos és vonzó masszörnöje a saját költségén ültette fel a repülőre, meghagyva Kéry bácsinak, hogy tünjön el örökre az ő életéből, mert a hasa gyűrődésre erősen tésztásodott, mert kujon, és ha csak kujon lenne, de ráadásul perverz.

Persze, Kéry bácsi jó párszor megfordult a Recsegő panzióban, legutóbb két hétig nyaralt Hoci bácsi számlájára, alig mutatkozott. Mert restelli, hogy mivé lett a hajdani délceg ember, mondták a

völgyben, akik velünk együtt többször is meglesték a svédet, amint estefelé üldögélt a Recsegő teraszán, nézte a naplementét, pedig a mi naplementénkben nincs semmi szenzáció, hanem közönséges eset. Úgy mondanám, amint a lámpaolaj elfogy, kialszik a fény. Persze azért szerettük Kéry bácsit ott látni a teraszon, mert olyankor rengeteg Stride-rágógumit kiszórt, nagyon tudott derülni a mi földhözragadt kaptsiságunkon.

Jenő kitalálta, hová rejti el a pakkot. Meglehetősen száraz hely, megtiltja a takarítóasszonynak, hogy ott felmosóronggyal matasson, egyáltalán semmivel. Hívott, menjek vele, hogy legyen tanúja, hogy ő fel nem bontotta a csomagot. Caplattunk fel a második emeletre, vagyis a manzárdba, ahol a srég fal alatt Kéry bácsi sokszor szépeket álmodott. Ezt nem tudom biztosra, de hát egy olyan világsárm, amelyent Kéry bácsi nekünk mutatott, annak csakis szép álmai lehetnek. Mindegy, Jenő a pakkot a parkettre helyezte, lábával az ágy alá tolta, azon ágy alá, mondom, amin Kéry bácsi a múltját lekapcsolva, szépen elnyomott valamennyi forró nyári napot, s valamivel sötétedés előtt jött le napnyugtát nézni.

Ezen is túl voltunk, a pakkot el is felejtettük, sőt, mi, hálátlanok nem is gondoltunk többé Kéry bácsira. Egyik nap megérkezett Hoci bácsi egy egész csapattal, elegáns urak jöttek vele, fehér ingben, mandzsetával. A főnök úr megparancsolta Jenőnek, vegye a pakkot, kövesse. Aha, néztük a konyhanéppel az idegen férfiakat, kitalálhattuk volna, hogy valamennyien Kéry bácsi barátai. Jól fésült, illatos férfiak, fekete mezőben fehér pöttyös nyakkendőkkal. Megyünk a temetőbe, mondta Hoci bácsi Jenőnek, és elkérte a pakkot. Láttuk, hogy kinyitja a dobozt és elővesz belőle egy urnát. Jól mondom, urnát, halotti szelencét. A menet elején bizonyos Elemér úr erősen feltartva vitte az urnát jó darabig, közben vitatkoztak, majdnem hogy össze nem szólalkoztak, ki vigye tovább, mert Elemér úr elállt, le kellett cserélni. Látszott, vonakodtak vinni a szelencét, kazánfűtőnk lett a soros.

Másnap tudtuk meg, hogy Hoci bácsi Kéry úr protézisét kapta meg örökbe, szolt Jenőnek, tegye, ahová akarja.

(Másznak) Jenő megint jöhet elé a fészerből a száraz hasábkokkal, ugyanis tél van a Recsegő panzió környékén, noha április, lehetne már

tavaszi. Jenő mindenekelőtt fűtő, aztán jöhet szóba egyéb. Másodállásban nézelődő, általában ő tesz jelentést a konyhán a történő dolgokról. Azt már rutinból mondja, hogy megérkezett a panzióba Vultur, a nyugalmazott alezredes.

Évente visszajáró vendég. Valahonnan messziről jön, a nagy folyó beömlésének vidékéről. Mesélt sokat a hajókról, a lápok nyomorult lakóiról, nádat vágó foglyokról. Mi leginkább Hereclea váráról mondott meséire figyeltünk. Szokott még ezt-azt mesélni a világítótoronyról, amit passzióból lövetett rommá bizonyos Enver pasa valamelyik orosz–török háborúkor, hogy onnan küldte kézcsókját Katalin cárnőnek. Ha jön, ilyesmikről beszél.

Most valahogy a szokásosnál hamarabb érkezett, mert jönni általában júniusban szokott. Nekem csak annyi dolgom maradt, hogy figyelmeztessem Jenőt, többet ne hallgassa Vultur alezredes hülye, valószínűtlen történeteit, mert megint és sorozatosan rosszakat fog álmodni. A tavaly is mind koponyákat látott.

Vultur alezredes az idén nem mesélt semmit, sőt a rózsakertet sem kereste fel, abból az okból kifolyólag, hogy a rózsakertet nem volt miért felkeresni. Máskor mindig megdicsérte Jenő rózsafáit, és rendszerint meg is dézsmálta a rózsakertet. Innen már gondolható, hogy ezrede-sünk szépasszonyok délceg hódolója, még hetven felé is. Délelőtt elment a sós fürdőre, megkapta iszappakolását, megszemlélte a tavakat, kora délután visszatért a Recsegőbe. Volt, amikor felment a Zengő felé vezető ösvényen, gyönyörködött a virágzó fában. Azt mondta, mesés. Ilyenkor Jenő mindig megkérdezte, hogy áll Hereclea vára, ott vannak még a várpincében a Delta rablőzsiványainak koponyái?

Hanem a szokásosnál hamarabb érkezett az asszony is Csernovicból, aki szintén visszajáró vendég, és feltűnően sok rúzszt ken az ajkaira mindig. Egyszer, emlékszem, amikor hársvirágzás után jött kezelésre, a szája úgy megtelt szél hozta szálladékkal, mintha vattacukrot evett volna. Hallgatag asszony, ritkán sétált a délutáni kertben, inkább a gangon, vagy az ablakban ült, nézelődött. Jenőnek mindig az a képze-te támadt, hogy a csernovici asszony őt követi, ilyenkor aztán a fészerve ment, vagy hátradőlt a kazánház fekhelyén, tünődött egy sort. Jenőnk, hogy, hogy nem, egyszer csak látta az alezredest a Zengő felől jönni valami zöld lombbal. Hát persze, régebben nem így volt, hogy április

derekán csak úgy jövünk valahonnan zöld lombbal. Csalóka ez a klíma, fölöttébb átverős. Már március közepén eljön a gyenge ájer, megbontja a fákat, azok meg nagyon hülyén, becsapva lövik ki magukból a sok-sok rügyet, hogy aztán a Zengő mögül leskelődő tél brutálisan visszalépjen.

Szóval az ezredes hozta az ágat. Akárhogy is néztük, bizony májusi ág volt, ami megint elsiette. Szép fa, májusfa, apró fehér gyöngycsokrokkal. Na persze, hogy az alezredes nem lepődött meg, hogy Jenő nézte az ágat, katonaember nem lepődik meg, így kellene lennie férfiak között. Másnap, hazaindulása előtt jött Jenőhöz a csernovici asszony, hogy mi van. Egyáltalán nem értette, hogy mi van. Jánosunk megvonja a vállát, ő sem értette, mi van. Éjszaka ráhavazott a májusfára, billeget az ága a csernovici asszony kertre néző ablakára. Súlyos hómadarak ültek meg valameddig. Az érzéketlen asszony nem értette, hogy kerül az ág az ablakába, mi lenne az üzenete. A csernovici nő aznap ment, elköszönés nélkül távozott. Az alezredes is ment, viszont ő szépen elköszönt. Jánosunk hozta a fészerből a létrát, és zsémbelődött, hogy neki kell mindig az ilyesmiket eltakarítani.

Felfelé menet valamelyik létrafokról látta, hogy a hóban ült egy szürke macska, feszülten figyelt a májusfára, ahová Jenő igyekezett. Valaki a nyakára piros csokrot kötött. Bolond bakkmacska, mondta Jenő, azt hiszi, fehér galambok hullnak neki alá.

(Csujogtatnak) Diszkrét esküvő, bankett, vagy nem tudom, mi jöhet szóba még. Inkább gazdamulatságnak nézném, mert halotti tor kizárt. Gyászebédem nem, vagy csak nagyon ritkán csujogtatnak az asszonyok. Mindegy, azt tudni a Recsegő panzióról, hogy kész bármely rendelést vállalni.

A panzióban elképesztően meleg van, teleszuszogják a parasztok. Szerencse, hogy a Zengő felől akkor szokott jönni a felmentő fuvallat, amikor az ember azt mondja, vége, nincs tovább, tarkóhoz kap, szívéhez nyúl, de amint azt a holnapi hajnal is igazolja, az égvilágon semmi baj, százharminchét per hetvenkettő a vérnyomás, hatvanhatos pulzussal, úgyhogy meg kellett volna inni még azt a pohár bort. A rohadt életbe!

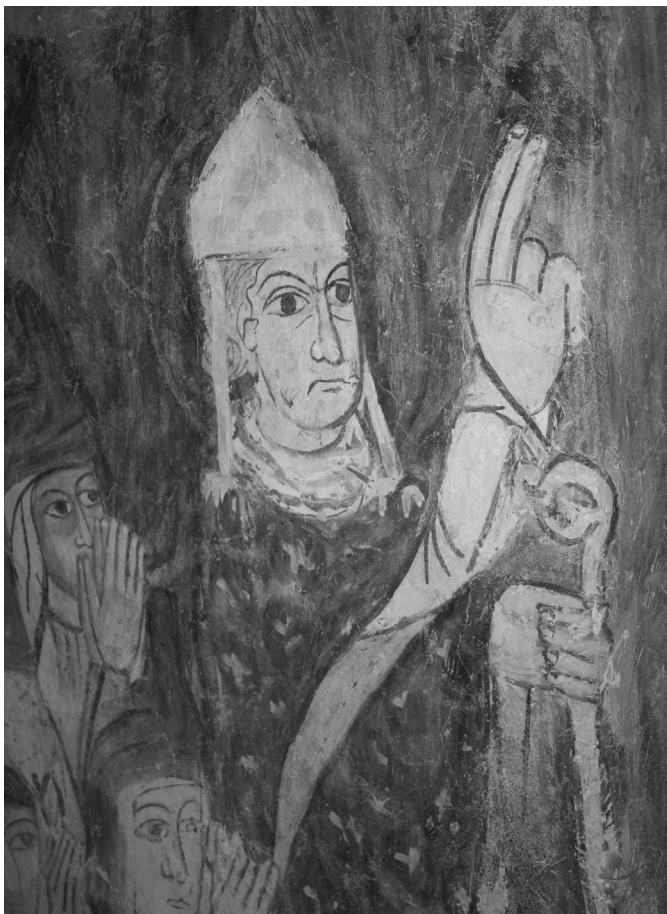
A magaslat felől nézve semmi különös, közlőről viszont másként fest a vendégsereg. Azt hinném, hogy számtalan népbetegség szemléltetése itt a cél, de nem. Ilyenkor nem jut az ember eszébe valamiféle népbetegség, sőt semmilyen népbetegséggel nem foglalkozik. Attól olyan emelkedett a hangulat, hogy valósággal reped meg a Recsegő panzió. Látom, egyenként nettó másfél mázsát simán megütő asszonyok fészkelődnek lágyultan. Súlyos aranynyakláncokkal, kifejezetten vékony sudár férjekkel megint csak a nyakukban. Jól ellennének ezek az asszonyok, de nincsenek jól el, mert szemből komor és szálkás tekintetek nyomják agyon a szabadság legelemibb ösztöneit. Nincs félrenézés, csak félrenéző gondolat van az asszonyok fejében. A férfiak jeleznek, jó, ha az asszony visszafogja magát és nem csujogtat, vagy ha muszáj csujogtatni, hadd kezdje más, amiből aztán mindenki a maga szempontja szerint von le konzekvenciát. Az a megoldás, hogy a férfiak táncra kérik az asszonyokat, a csujogtatásnak vége van, mert elég az a fehérnépnek, ha karóhosszú férfikarok nyugszanak a vállán. Hasadt, bőrkeményedéses tenyerek lógnak a semmibe, fentről néznek le szomorú tekintetek, hogyan is csujogtatni ilyen körülmények között. Nem tudom, mi van, amikor a férfiúi bánatnak nyoma se kéne legyen. Suták, esetlenek ezek a férfiak, csak a benzingöz oldja fel őket a havason, a Zengőn túli nyergekben, ha kaszálnak, ha fagy a rét.

Tömzsi, rengő húsú, mezítlábas asszony veszettül járja dagadt bokával, talpa jól tapad a Recsegő műmárványán, karó vékony, toronymagas férfi nézi az asszony nyitott kebleit, súlyos szintiszta fehérség, még nem fogta meg a nap, ilyesmire gondolhat a toronymagas férfi, nem baj, majd megfogja, eközben a férfi zöld füvet táncoltat a szájában, láttam, amikor a terasz betonrepedéséből szakította ki.

Hajnalban hazafelé indul a nép, a férfiak bontanak asztalt szokatlanul, az asszonyok is ott sorakoznak az asztalok között, integetnek az abroszon hagyott pecséteknek, és nézik a félig hússal tele porcelántálatat, a férfiak megint csak komoran a pohárban maradó borokat bámulják, emelgetnek sűrűn duzzadt, eres kezeket. A szájában zöld füvet táncoltató férfi is felemeli a két karját köszönésféleképpen, a tömzsi asszony úgy vezeti ki a férfit két felemelt karral, a panzió előtt

felemelt karokkal fekszik el a porban, fel van akadva a szeme, mondja valaki, csujogtass, hadd lássuk, mi van, mondják a tömzsi asszonynak, a tömzsi asszony csujogtat, de semmi. A gomblyukába tűzött fűszálnak annyi.

Hoci bácsi megüzente, a Recsegő ablakába nem teszünk ki semmiféle gyászjelentést.

Bögöz, református templom (részlet)